

TÌM HIỂU THÁNH KINH

<https://timhieuthanhkinh.com>

**Chú Giải Bốn Sách Tin Lành
Tin Lành của Đức Chúa Jesus Christ
TL044 Người Đàn Bà Được Lành Bệnh Rong Máu
và Đứa Bé Gái Được Sống Lại
Ma-thi-ơ 9:18-26; Mác 5:21-43; Lu-ca 8:40-56**

**Huỳnh Christian Timothy
Huỳnh Christian Priscilla**

Ma-thi-ơ 9:18-26

18 Ngài đang phán các điều đó với họ, kìa, một nhà cai trị kia đến và thờ phượng Ngài, thưa rằng: Con gái tôi lúc này sắp chết, nhưng xin Ngài hãy đến, đặt tay Ngài trên nó, thì nó sẽ sống.

19 Đức Chúa Jesus đã đứng dậy, cùng các môn đồ của Ngài đi theo người.

20 Đây, một người đàn bà có bệnh mất máu suốt mười hai năm, đã đến phía sau Ngài, chạm vào vạt áo của Ngài.

21 Vì người đã nói trong lòng mình: Nếu ta chỉ chạm vào áo Ngài, ta sẽ được lành.

22 Đức Chúa Jesus đã xoay lại, thấy người thì phán: Hỡi con gái! Hãy vững lòng! Đức tin của con đã cứu con. Người đàn bà đã được cứu khỏi bệnh ngay từ lúc ấy.

23 Khi Đức Chúa Jesus đã vào đến nhà của người cai trị thì Ngài thấy những người thổi sáo, và đám đông đang làm ồn.

24 Ngài đã phán với họ: Các người hãy lui ra! Đứa con gái nhỏ này không chết nhưng nó ngủ. Họ đã cười nhạo Ngài.

25 Khi đám đông đã bị đuổi ra, Ngài đã vào, cầm lấy tay nó, thì đứa bé gái đã trỗi dậy.

26 Tin này đã đồn ra trong khắp cả xứ đó.

Mác 5:21-43

21 Khi Đức Chúa Jesus đã ở trong thuyền, qua lại bờ bên kia, có đoàn dân đông nhóm lại bên Ngài. Ngài đã ở gần bên biển.

22 Kìa, một trong những người cai trị nhà hội, tên là Giai-ru, đã đến. Khi người thấy Ngài, thì người đã sắp mình nơi chân Ngài.

23 Người đã nài xin Ngài, thưa rằng: Con gái nhỏ của tôi sắp chết. Xin Ngài hãy đến, đặt tay Ngài trên nó, để nó được chữa lành và nó sẽ sống.

24 Ngài đã đi với người. Đoàn dân đông theo Ngài và lấn ép Ngài.

25 Có một người đàn bà kia bị bệnh mất máu đã mười hai năm.

26 Người đã chịu khổ sở bởi nhiều thầy thuốc, hao tốn hết những gì người có nhưng không ích lợi gì; mà bệnh càng nặng thêm.

27 Người đã nghe về Đức Chúa Jesus. Người đã đến trong đám đông phía sau Ngài, chạm vào áo của Ngài.

28 Vì người đã nói: Nếu ta chạm vào áo của Ngài, ta sẽ được lành.

29 Lập tức, sự rong máu của người khô đi. Người đã biết rằng, trong thân thể đã được lành bệnh.

30 Tức thì Đức Chúa Jesus nhận biết trong chính Ngài, có sức mạnh đã ra từ Ngài, xoay lại giữa đám đông mà hỏi: Ai đã chạm vào áo của Ta?

31 Các môn đồ của Ngài đã thưa với Ngài: Ngài thấy đó, đám đông đang lấn ép Ngài mà Ngài lại hỏi: Ai đã chạm vào Ta?

32 Ngài đã nhìn chung quanh để tìm xem ai đã làm điều đó.

33 Người đàn bà biết sự đã xảy đến cho mình, run sợ, đã đến, sắp mình trước Ngài và đã nói hết sự thật với Ngài.

34 Ngài đã phán với người: Hỡi con gái! Đức tin của con đã cứu con. Hãy đi trong sự bình an và được lành bệnh của con!

35 Ngài còn đang phán, có kẻ đến từ nhà của người cai trị nhà hội, nói: Con gái ông đã chết; sao còn làm phiền Thầy?

36 Ngay khi Đức Chúa Jesus nghe lời đã nói, Ngài đã phán với người cai trị nhà hội: Đừng sợ! Chỉ hãy tin!

37 Ngài đã chẳng cho ai theo Ngài, trừ ra Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng là em của Gia-cơ.

38 Ngài vào đến nhà của người cai trị nhà hội và thấy sự ồn ào. Nhiều người khóc và kêu lớn tiếng.

39 Vào bên trong, Ngài phán với họ: Sao các người làm ồn ào và khóc lóc? Đứa con gái nhỏ chẳng chết, nhưng nó ngủ.

40 Họ đã cười nhạo Ngài. Ngài đã đuổi họ ra hết, đem cha và mẹ của đứa con gái nhỏ với những người theo Ngài, vào trong chỗ đứa con gái nhỏ đang nằm.

41 Ngài đã nắm tay đứa con gái nhỏ, phán với nó: Ta-li-tha, cu-mi! Được dịch là: Hỡi con gái nhỏ! Ta truyền cho ngươi, hãy trỗi dậy!

42 Tức thì đứa con gái nhỏ đã trỗi dậy mà bước đi, vì nó đã mười hai tuổi. Họ đã kinh ngạc với sự sững sờ lớn.

43 Ngài đã nghiêm cấm họ rằng, đừng cho ai biết sự ấy, và truyền cho đứa trẻ ăn.

Lu-ca 8:40-56

40 Đã xảy ra, khi Đức Chúa Jesus trở về, đám đông đã đón Ngài, vì hết thấy họ đã trông đợi Ngài.

41 Kìa, một người tên là Giai-ru đã đến, người là người cai trị nhà hội, sắp mình nơi chân của Đức Chúa Jesus, xin Ngài đi đến nhà mình.

42 Vì người có con gái một, được mười hai tuổi, và nó sắp chết. Khi Ngài đang đi, dân chúng lấn ép Ngài.

43 Có một người đàn bà bị bệnh mất máu đã mười hai năm. Người đã tốn hết tiền của cho những thầy thuốc, không thể được chữa lành bởi ai.

44 Người đã đến phía sau Ngài, chạm vào vạt áo của Ngài. Tức thì sự rong máu của người đã ngưng lại.

45 Đức Chúa Jesus đã hỏi: Ai đã chạm vào Ta? Ai nấy đều chối. Phi-e-rơ và những người theo Ngài đã thưa: Thưa thầy, đoàn dân đang chen lấn, ép Ngài mà Ngài lại hỏi: Ai đã chạm vào Ta?

46 Đức Chúa Jesus phán: Có người đã chạm vào Ta, vì Ta nhận biết có sức mạnh ra từ Ta.

47 Người đàn bà đã thấy rằng, không thể giấu, nên đã run sợ, đến và sắp mình trước Ngài, tỏ với Ngài trước mặt hết thầy dân chúng, bởi có nào người đã chạm vào Ngài mà bởi đó, người đã lập tức được chữa lành.

48 Ngài đã phán với người: Hỡi con gái! Hãy vững lòng! Đức tin của con đã cứu con. Hãy đi trong sự bình an!

49 Ngài còn đang phán, có kẻ đến từ nhà của người cai trị nhà hội, nói với người: Con gái ông đã chết; đừng làm phiền Thầy.

50 Đức Chúa Jesus đã nghe vậy, phán với người rằng: Đừng sợ! Chỉ hãy tin! Nó sẽ được cứu.

51 Khi Ngài vào đến nhà, Ngài đã chẳng cho ai vào, chỉ cho Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, cùng cha và mẹ của đứa con gái nhỏ.

52 Ai nấy đều than khóc về nó, nhưng Ngài đã phán: Đừng khóc! Nó chẳng chết, nhưng nó ngủ.

53 Họ đã cười nhạo Ngài, biết nó đã chết.

54 Ngài đã đuổi họ ra hết. Ngài đã nắm tay nó, lớn tiếng gọi: Hỡi con gái nhỏ! Hãy trỗi dậy!

55 Tâm thần của nó đã trở lại, lập tức, nó đã trỗi dậy. Ngài đã truyền cho nó ăn.

56 Cha mẹ của nó kinh ngạc. Nhưng Ngài truyền cho họ, chớ nói với ai sự đã xảy ra.

Trong bài này, chúng ta sẽ cùng nhau học về sự một người đàn bà bị bệnh rong máu được chữa lành nhờ chạm vào vạt áo của Đức Chúa Jesus và một đứa bé gái được Đức Chúa Jesus gọi sống lại. Hai câu chuyện này được Ma-thi-ơ, Mác, và Lu-ca cùng ghi lại với một số chi tiết khác nhau, nhưng bổ sung cho nhau.

Tổng hợp ba phân đoạn Thánh Kinh trên, chúng ta có được diễn tiến của hai sự việc như sau:

- Trong khi Đức Chúa Jesus đang còn trong bữa tiệc tại nhà của Ma-thi-ơ thì Giai-ru, một người cai trị trong số những người cai trị nhà hội của thành Ca-bê-na-um, đã đến gặp Ngài. Lý do Giai-ru đến gặp Đức Chúa Jesus là vì đứa con gái 12 tuổi duy nhất của ông đang bị bệnh sắp chết.

Ông đã sấp mình trước Đức Chúa Jesus, xin Ngài đến nhà, đặt tay, chữa lành cho con. Đức Chúa Jesus đã theo Giai-ru về nhà của ông. Ngài đem theo các môn đồ. Đoàn dân đông cũng đi theo và lấn ép Ngài.

- Có một người đàn bà bị bệnh rong máu đã 12 năm, hao tốn tiền của cho nhiều thầy thuốc, nhưng bệnh không hết mà càng nặng thêm. Bà có nghe biết về Đức Chúa Jesus. Vì thế, khi hay tin Đức Chúa Jesus đang đi trong thành, bà đã chen vào giữa đám đông phía sau Đức Chúa Jesus, và chạm vào vạt áo của Ngài. Vì bà tự nghĩ rằng: “Nếu ta chỉ chạm vào áo Ngài, ta sẽ được lành”.
- Bà vừa chạm vào vạt áo của Chúa thì bà cảm nhận lập tức trong thân thể mình, máu đã ngưng chảy. Liền khi ấy, Đức Chúa Jesus cũng cảm nhận có sức mạnh thoát ra từ Ngài. Vì thế, Ngài đã xoay lại, hỏi: “Ai đã chạm vào Ta? Ai đã chạm vào áo của Ta?” Đám dân đông ở gần Ngài đều chối. Phi-e-rơ và các môn đồ khác của Chúa đã thưa với Chúa: “Thưa Thầy, Ngài thấy đó, đoàn dân đang chen lấn, ép Ngài mà Ngài lại hỏi: Ai đã chạm vào Ta?”
- Đức Chúa Jesus đáp lời các môn đồ: “Có người đã chạm vào Ta, vì Ta nhận biết có sức mạnh ra từ Ta”; và Ngài tiếp tục nhìn chung quanh, tìm xem người nào đã chạm vào Ngài. Người đàn bà đã thấy rằng, không thể giấu, nên đã run sợ, đến và sấp mình trước Ngài. Trước mặt hết thầy dân chúng, bà đã tỏ với Đức Chúa Jesus lý do khiến bà đã chạm vào Ngài. Nhờ đó mà bà đã lập tức được chữa lành. Đức Chúa Jesus đã phán với bà: “Hỡi con gái! Hãy vững lòng! Đức tin của con đã cứu con. Hãy đi trong sự bình an và được lành bệnh của con!”
- Vừa lúc đó, có người nhà của Giai-ru đến, báo tin cho ông: “Con gái ông đã chết; sao còn làm phiền Thầy?” Khi Đức Chúa Jesus nghe người ấy báo tin cho Giai-ru như vậy thì Ngài đã phán với ông: “Đừng sợ! Chỉ hãy tin! Nó sẽ được cứu.” Khi đến gần nhà của Giai-ru, Đức Chúa Jesus đã không cho phép đám dân đông đi theo, chỉ có các môn đồ của Ngài là Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng được theo Ngài.
- Đến cửa nhà thì trong nhà có tiếng than khóc ồn ào vọng ra, có tiếng thổi sáo của những người phục vụ khi có người chết. Vì mọi người trong nhà đang than khóc cho đứa bé gái vừa qua đời. Đức Chúa Jesus đã bước vào trong nhà và phán với họ: “Sao các ngươi làm ồn ào và khóc lóc? Đứa con gái nhỏ chẳng chết, nhưng nó ngủ.” Những người ấy đã cười nhạo Ngài. Vì họ biết rõ, đứa bé gái đã chết.
- Đức Chúa Jesus đã đuổi họ ra hết, đem cha và mẹ của đứa bé gái với

các môn đồ của Ngài, vào trong chỗ đứa bé đang nằm. Ngài đã nắm tay đứa bé và phán với nó trong tiếng A-ra-mai: “Ta-li-tha, cu-mi!” Lời phán ấy được dịch sang tiếng Hy-lạp là “Hỡi con gái nhỏ! Ta truyền cho ngươi, hãy trỗi dậy!” Tâm thần lập tức trở về trong thân xác của đứa bé, và nó đã trỗi dậy, bước đi. Cha mẹ của đứa bé đã kinh ngạc đến sửng sờ. Đức Chúa Jesus đã truyền bảo họ cho đứa bé ăn và dặn họ không được nói với ai việc đã xảy ra.

Trong khi Ma-thi-ơ bắt đầu câu chuyện ngay thời điểm Đức Chúa Jesus đang dự tiệc trong nhà của ông thì Mác và Lu-ca đã ghi lại, như sau:

“Khi Đức Chúa Jesus đã ở trong thuyền, qua lại bờ bên kia, có đoàn dân đông nhóm lại bên Ngài. Ngài đã ở gần bên biển.” (Mác 5:21).

“Đã xảy ra, khi Đức Chúa Jesus trở về, đám đông đã đón Ngài, vì hết thầy họ đã trông đợi Ngài.” (Lu-ca 8:40).

Điều đó có nghĩa Mác và Lu-ca cùng ghi lại thời điểm trước đó, như Ma-thi-ơ đã ghi:

“Ngài đã bước xuống thuyền, ngang qua biển và vào đến thành của mình. [Thành Ca-bê-na-um]” (Ma-thi-ơ 9:1).

Nhưng Mác và Lu-ca đã chọn không ghi lại thứ tự các sự việc đã xảy ra như Ma-thi-ơ. Mác và Lu-ca đã ghi lại sự Chúa chữa lành người bị bại liệt và sự Chúa kêu gọi Ma-thi-ơ vào phân đoạn khác.

Khi so sánh ba sách Ma-thi-ơ, Mác, và Lu-ca chúng ta có thể thấy, không sách nào hoàn toàn ghi chép các sự việc theo thứ tự chúng đã xảy ra. Ma-thi-ơ có thói quen ghi lại các sự dạy dỗ của Chúa, rồi sau đó là ghi lại một số việc làm của Ngài. Có khi các việc làm đó được ghi theo thứ tự diễn tiến, có khi được gom chung vào một chủ đề, không theo thứ tự chúng đã xảy ra. Mác và Lu-ca thì có vẻ nghiêng về sự ghi theo thứ tự thời gian lời giảng và việc làm của Chúa, nhưng cũng có nhiều chỗ hai ông chọn ghi chép theo chủ đề. Vì vậy, tổng kết cả ba sách để sắp xếp các lời dạy và các việc làm của Đức Chúa Jesus theo thứ tự thời gian là một việc không dễ làm.

Trở lại với bài học này của chúng ta, sự việc một người đàn bà bị bệnh rong máu được chữa lành nhờ chạm vào vạt áo của Đức Chúa Jesus và một đứa bé gái được Đức Chúa Jesus gọi sống lại đã xảy ra, sau một lần Đức Chúa Jesus xuống thuyền, ngang qua biển, về lại thành Ca-bê-na-um. Hai sự việc này đã xảy ra ngay sau khi Đức Chúa Jesus kêu gọi Ma-thi-ơ và đang ngồi ăn tiệc trong nhà của Ma-thi-ơ. Ma-thi-ơ đã không đi theo Chúa đến nhà của Giai-ru. Vì

ông còn có khách đang dự tiệc tại nhà ông. Chỉ có Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng cùng đi với Chúa.

Ma-thi-ơ dùng cách nói “một nhà cai trị kia”, có lẽ là vì khi sự việc xảy ra, ông không biết rõ đó là Giai-ru, một trong những người cai trị nhà hội. Vào thời đó, những người thu thuế bị cộng đồng dân I-sơ-ra-ên dứt thông công, không được cho vào nhà hội, nên Ma-thi-ơ không biết rõ về Giai-ru. Có lẽ Ma-thi-ơ chỉ nghe dân chúng gọi Giai-ru là nhà cai trị. Khi ghi chép lại sự việc, Ma-thi-ơ đã chọn ghi chép theo ấn tượng của ông về Giai-ru lúc ấy. Mác và Lu-ca ghi chép theo lời tường thuật của chứng nhân, có lẽ là Phi-e-rơ, nên đã ghi rõ tên Giai-ru và cũng ghi thêm chi tiết về sự việc hơn Ma-thi-ơ.

Giai-ru là một trong những người cai trị nhà hội tại Ca-bê-na-um. Ông nhiều lần nghe Chúa giảng dạy và thấy Chúa làm phép lạ ngay tại nhà hội. Ông cũng nghe tiếng đồn về sự Chúa làm phép lạ chữa lành nhiều người, trong khu vực thành Ca-bê-na-um và trong các nơi khác của xứ Ga-li-lê, nếu bản thân ông không trực tiếp chứng kiến. Giai-ru chỉ có một đứa con duy nhất là một bé gái 12 tuổi. Đứa bé đang bị bệnh nặng, sắp chết nên Giai-ru tìm đến Chúa để xin Ngài chữa lành cho con. Có lẽ Giai-ru đã nghe dân chúng nói rằng, Đức Chúa Jesus đang ở tại nhà của Ma-thi-ơ, nên ông đã đi đến đó, tìm Chúa. Giai-ru có đức tin nơi Đức Chúa Jesus và ông có lòng tôn kính Ngài. Ông đã sắp mình trước Chúa, xin Ngài đến nhà, đặt tay trên con gái mình, để nó được chữa lành, và được sống.

Có lẽ Đức Chúa Jesus cũng biết mặt Giai-ru, vì Ngài đã nhiều lần giảng dạy trong nhà hội tại Ca-bê-na-um. Nghe Giai-ru cầu xin, Đức Chúa Jesus đã đứng dậy, cùng các môn đồ đi đến nhà ông. Đoàn dân đông đang đứng trước cửa nhà của Ma-thi-ơ cũng đi theo Đức Chúa Jesus. Có lẽ người thì đông và đường thì chật, nên họ đã chen lấn nhau và ép vào Chúa. Chúng ta có thể hình tượng ra lúc ấy, Giai-ru và có lẽ một hai tôi tớ của ông đi trước, kế tiếp là Đức Chúa Jesus và ba môn đồ đi bên cạnh Ngài. Hoặc Giai-ru và Phi-e-rơ đi trước, kế tiếp là Đức Chúa Jesus với Gia-cơ và Giăng đi hai bên Ngài. Đám dân đông theo sau, chen lấn nhau, nhiều khi ép mình vào Chúa và các môn đồ.

Tại Ca-bê-na-um có một người đàn bà bị chứng rong máu đã 12 năm. Bà đã tốn kém rất nhiều cho các thầy thuốc nhưng không ai có thể chữa lành bà. Trái lại, bệnh ngày càng nặng thêm. Bệnh rong máu có thể do có u bướu trong tử cung, hoặc viêm tử cung, hoặc viêm âm đạo, hoặc bị rối loạn về máu, hoặc do một số bệnh lý khác. Chịu khổ sở bởi nhiều thầy thuốc là chịu đựng những cách chữa trị của họ và phải tốn kém cho họ. Cả Mác và Lu-ca đều hàm ý là bà đã tốn hết cả gia tài. Mác chép:

“Người đã chịu khổ sở bởi nhiều thầy thuốc, hao tổn hết những gì người có nhưng không ích lợi gì; mà bệnh càng nặng thêm.” (Mác 5:26).

Bà đã nghe đồn về sự Đức Chúa Jesus chữa lành nhiều người bị bệnh nên khi nghe tin Ngài đang đi đến nhà Giai-ru, bà đã chen vào đám đông theo sau Ngài, với mục đích đến gần Ngài để có thể sờ chạm được vạt áo của Ngài. Vì bà tin rằng, chỉ cần sờ được vạt áo của Chúa thì bà sẽ được lành bệnh.

Chúng ta có thể hiểu, tin rằng, Đức Chúa Jesus chữa lành bệnh là điều dễ dàng. Biết bao nhiêu người đã được Chúa chữa lành ngay trong thành Ca-bê-na-um là bằng chứng sống động cho năng lực của Chúa. Nhưng tin rằng chỉ cần sờ chạm vào vạt áo của Ngài thì sẽ được lành bệnh là điều khác thường. Vì sao bà có đức tin như vậy? Rất có thể bà có đức tin nơi sự Chúa có thể chữa lành cho bà và muốn tìm đến với Chúa. Nhưng vì là đàn bà, lại đang mang bệnh ra máu trong người, bị xem là ô uế theo tiêu chuẩn của luật pháp, bà không thể công khai đến với Chúa. Rất có thể Đấng Thần Linh đã tác động trong bà, soi dẫn cho bà biết, bà chỉ cần chạm vào vạt áo của Chúa thì được chữa lành. Và bà đã nói ra điều ấy trong lòng mình. Điều quan trọng là bà đã biến đức tin thành hành động. Bà đã tin, đã hành động theo đức tin, và đã được chữa lành.

Đây là sự việc một người bị bệnh được chữa lành bởi đức tin mà không có sự kêu cầu Chúa. Sự việc này giúp cho chúng ta hiểu rằng, khi một người có đức tin nơi Chúa, tìm đến với Chúa thì sẽ nhận được điều mình tin nơi Chúa. Lời Chúa đã nói về đức tin như sau:

“Đức tin là nền tảng của những điều đang trông mong là bằng có của những điều chẳng xem thấy.” (Hê-bơ-rơ 11:1).

Bất cứ sự chữa lành tật bệnh thuộc thể nào từ Chúa cũng bắt đầu với sự chữa lành thuộc linh, tức là sự tha tội. Vì nguồn gốc của tật bệnh là hậu quả của tội lỗi. Cho nên một người cần được Chúa tha thứ tội lỗi, trước khi được Ngài chữa lành tật bệnh trong thân thể. Không phải mỗi lần Đức Chúa Jesus chữa lành tật bệnh cho ai thì Ngài phán rằng, tội lỗi của người ấy đã được tha. Nhưng sự kiện Ngài chữa lành cho người bị bại liệt đã giúp cho chúng ta hiểu lẽ thật ấy. Chính vì vậy mà Lời Chúa dạy rằng:

“Trong các anh chị em có ai đau ốm chẳng? Người ấy hãy mời các trưởng lão của Hội Thánh đến, để họ cầu nguyện cho người, nhân danh Chúa mà xức dầu cho người. Và sự cầu nguyện bởi đức tin sẽ cứu người bệnh, Chúa sẽ đỡ người dậy; nếu người đã phạm tội, những tội ấy cũng sẽ được tha. Vậy, hãy xưng những lỗi lầm của các anh chị em cùng nhau, và cầu nguyện cho nhau, để cho các anh chị em được lành bệnh. Lòng sốt sắng

khẩn xin của người công chính, thật có linh nghiệm nhiều.” (Gia-cơ 5:14-16).

Chúng ta thường có thói quen cầu nguyện cho nhau, khi có người bị bệnh. Nhưng chúng ta thường quên nguyên tắc mời các trưởng lão trong Hội Thánh đến, xúc dầu cho người bệnh và cầu nguyện cho người bệnh.

Tuy nhiên, cũng không có nghĩa là tất cả các trường hợp bị tật bệnh đều là do hậu quả của tội lỗi. Vì ma quỷ cũng có thể khiến cho loài người bị tật bệnh, như trong trường hợp Sa-tan đã khiến cho Gióp bị chứng ung nhọt từ đầu đến chân. Trong trường hợp một người bị mù từ trong lòng mẹ được Đức Chúa Jesus chữa lành thì Ngài đã khẳng định:

“...Chẳng phải người này đã phạm tội cũng chẳng phải cha mẹ của người; nhưng để cho những việc của Đức Chúa Trời có thể được tỏ ra trong người.” (Giăng 9:3).

Khi người đàn bà bị bệnh rong máu chạm vào vạt áo của Đức Chúa Jesus thì Ngài cảm nhận có sức mạnh ra từ Ngài. Trước đó, đoàn dân đông chen lấn, ép Ngài, va chạm vào Ngài nhưng sức mạnh không ra từ Ngài. Bởi vì những sự đụng chạm đó không bởi đức tin muốn được chữa lành. Sự chạm vào vạt áo của Đức Chúa Jesus bởi đức tin muốn được lành bệnh của người đàn bà có bệnh đã khiến cho sức mạnh ra từ Chúa, chữa lành bà ngay lập tức.

Đức Chúa Jesus đã xoay lại, nhìn vào đám đông và hỏi: “Ai đã chạm vào Ta? Ai đã chạm vào áo của Ta?” Ma-thi-ơ đã không ghi lại câu hỏi của Chúa. Mác đã ghi lại phần sau và Lu-ca đã ghi lại phần trước của câu hỏi. Phi-e-rơ và những người theo Ngài đã trả lời: “Thưa thầy, đoàn dân đang chen lấn, ép Ngài mà Ngài lại hỏi: Ai đã chạm vào Ta?” Những người theo Ngài đó bao gồm cả Gia-cơ và Giăng. Vì thế mà Mác ghi rằng: “Các môn đồ của Ngài đã thưa với Ngài”. Nhưng Đức Chúa Jesus đã phán: “Có người đã chạm vào Ta, vì Ta nhận biết có sức mạnh ra từ Ta”; và Ngài đã nhìn chung quanh để tìm xem ai đã làm điều đó.

Người đàn bà vừa được lành bệnh biết rằng, không thể giấu được Chúa nên bà đã run sợ, đến, sấp mình trước Chúa và thưa rõ sự việc. Đoàn dân đông được nghe lời làm chứng của bà. Đức Chúa Jesus đã phán với bà: “Hỡi con gái! Đức tin của con đã cứu con. Hãy đi trong sự bình an và được lành bệnh của con!” Động từ “cứu” (G4982) được cả Mác và Lu-ca ghi lại, trong nguyên ngữ Hy-lạp của Thánh Kinh bao gồm các nghĩa sau đây: được cứu và giữ cho an toàn; được cứu khỏi sự nguy hiểm hoặc sự hủy diệt; được cứu khỏi bệnh tật; được cứu khỏi sự phán xét của Đấng Christ; được cứu khỏi những kẻ dữ...

Đức Chúa Jesus còn đang phán với người đàn bà thì một người từ nhà của

Giai-ru đã đến nơi, báo tin cho ông: “Con gái ông đã chết; sao còn làm phiền Thầy?” Ngay khi Đức Chúa Jesus nghe người ấy nói như vậy, Ngài đã phán với Giai-ru: “Đừng sợ! Chỉ hãy tin! Nó sẽ được cứu.” Không ai ghi lại phản ứng của Giai-ru, nhưng chắc ông đã được an ủi nhiều, bởi lời phán của Chúa.

Chúng ta thấy Chúa thường phán “Đừng sợ!” Đó là lời mà bất cứ ai trong chúng ta cũng muốn được nghe từ Chúa, khi chúng ta đối diện với những sự khó khăn, thiếu thốn, bách hại, đau khổ, mất mát, tật bệnh, và ngay cả sự chết. Lời phán của Chúa đã có thể biến không thành có; tạo dựng nên toàn thể vũ trụ; tha thứ mọi tội; chữa lành mọi tật bệnh, khiến người chết sống lại thì khi Ngài phán bảo chúng ta “đừng sợ”, chắc chắn sự bình an tuyệt đối của Ngài sẽ đổ đầy trong thần trí của chúng ta. Ngày nay, chúng ta không cần trực tiếp nghe Chúa phán bảo mình đừng sợ. Chúng ta chỉ cần vững tin nơi Chúa và kêu cầu danh Chúa trong mọi cảnh ngộ bất an thì lập tức chúng ta sẽ cảm nhận sự bình an của Chúa tràn ngập trong chúng ta. Vì Ngài đã để sự bình an của Ngài lại cho chúng ta:

“Ta để lại sự bình an cho các ngươi. Ta ban cho các ngươi sự bình an của Ta. Ta ban cho các ngươi chẳng phải như thế gian cho. Đừng để lòng của các ngươi bối rối, cũng đừng để nó sợ hãi.” (Giăng 14:27).

Điều quan trọng là chúng ta không sợ nhưng chúng ta cũng vững tin nơi Chúa. Tin chắc rằng, Ngài sẽ làm ra mọi sự tốt lành cho chúng ta, theo thánh ý của Ngài, trong thời điểm của Ngài.

Khi Chúa đến nhà của Giai-ru thì Ngài nghe thấy tiếng khóc than ồn ào từ trong nhà vang ra xen lẫn với tiếng sáo của những kẻ thổi sáo. Đó là tiếng khóc than của người nhà và có lẽ cũng là của bạn bè và hàng xóm của Giai-ru. Chúa không cho ai theo Ngài vào nhà, ngoại trừ ba môn đồ của Ngài. Sau khi bước vào nhà, Chúa đã phán với những người đang than khóc: “Sao các ngươi làm ồn ào và khóc lóc? Đứa con gái nhỏ chẳng chết, nhưng nó ngủ.” Và có lẽ Ngài đã phán với mẹ của đứa bé: “Đừng khóc! Nó chẳng chết, nhưng nó ngủ.” Những người đang than khóc đó đã cười nhạo Ngài. Vì họ biết chắc, đứa bé đã chết.

Đức Chúa Jesus đã đuổi họ ra hết, ngoại trừ cha mẹ của đứa bé và các môn đồ của Ngài. Ngài đã nắm tay đứa bé, phán với nó trong tiếng A-ra-mai: “Ta-li-tha, cu-mi!” Mác ghi chú rằng, lời phán ấy được dịch sang tiếng Hy-lạp có nghĩa là: “Hỡi con gái nhỏ! Ta truyền cho ngươi, hãy trỗi dậy!” Đó là cách dịch diễn ý, nghĩa là diễn đạt ý muốn của người nói. Nếu dịch từ chữ sang chữ thì “Ta-li-tha” (G5008) có nghĩa là “Hỡi con gái nhỏ!”; còn “cu-mi” (G2891) có nghĩa là: “Hãy trỗi dậy!” Lý do Chúa phán với đứa bé bằng tiếng A-ra-mai có lẽ là vì Ngài biết,

đứa bé chỉ biết nói tiếng A-ra-mai là ngôn ngữ thông dụng tại xứ Ga-li-lê lúc bấy giờ.

Lập tức, tâm thần là thân thể thiêng liêng của đứa bé đã về lại trong thân thể xác thịt của đứa bé, khiến thân thể xác thịt được sống lại, nghĩa là linh hồn được kết hiệp trở lại với tâm thần trong thân thể xác thịt. Đứa bé đã trỗi dậy và bước đi. Cha mẹ của đứa bé đã kinh ngạc đến sửng sò, trước phép lạ của Chúa. Đức Chúa Jesus truyền cha mẹ của đứa bé cho nó ăn. Ngài cũng truyền cho họ không được kể lại sự việc với bất cứ ai.

Thánh Kinh thường dùng chữ “ngủ” để chỉ về sự chết của thân thể xác thịt. Vì trong thực tế, khi thời điểm tới thì mỗi thân thể xác thịt đều sẽ sống lại. Chúng ta có thể hiểu rằng, đứa bé gái đã thật sự chết, như trong trường hợp La-xa-rơ đã chết và ở trong mồ mả suốt bốn ngày. Trong Giăng 11:14, Đức Chúa Jesus xác nhận, thân thể xác thịt của La-xa-rơ thật sự đã chết. Nhưng khi Đức Chúa Jesus dùng chữ “ngủ” để gọi sự chết của đứa bé gái và La-xa-rơ, thì Ngài hàm ý, đó chỉ là sự chết tạm thời, vì không bao lâu sau, Ngài sẽ gọi họ sống lại, với mục đích tỏ ra quyền phép của Ngài và sự vinh quang của Đức Chúa Trời thể hiện qua Ngài.

Chúng ta kết thúc bài học này tại đây.

Nguyện Đức Thánh Linh dẫn chúng ta vào trong mọi lẽ thật của Lời Chúa (Giăng 16:13). Nguyện Lời Chúa thánh hóa chúng ta (Giăng 17:17). Nguyện Đức Chúa Trời Thành Tín của Sự Bình An giữ cho tâm thần, linh hồn, và thân thể xác thịt của mỗi một chúng ta đều được nên thánh trọn vẹn, không chỗ trách được (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:23), sẵn sàng cho sự đến của Đức Chúa Jesus Christ, Cứu Chúa Yêu Dấu của chúng ta. A-men!

Huỳnh Christian Timothy

Huỳnh Christian Priscilla

09/09/2023

Ghi Chú

Nếu không truy cập được các nối mạng dưới đây, xin vào <https://server6.kproxy.com/>, dán địa chỉ nối mạng vào ô tìm kiếm, rồi bấm nút **surf**.

Karaoke Thánh Ca: “Bàn Tay Yêu Thương”

<https://karaokethanhca.net/ban-tay-yeu-thuong/>

Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Hiệu Đính 2012: Các câu Thánh Kinh được trích dẫn trong bài này là theo Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Hiệu Đính 2012. Đây là bản Thánh Kinh Việt Ngữ trên mạng, đang trong tiến trình hiệu đính để hoàn thành Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Dịch Ngôi Lời. Quý con dân Chúa có thể đọc tại đây: <https://thewordtoyou.net/bible/>.

- Các chữ nằm trong hai dấu { } không có trong nguyên văn của Thánh Kinh, nhưng được hàm ý theo cấu trúc của văn phạm tiếng Hê-bơ-rơ và tiếng Hy-lạp.
- Các chữ nằm trong hai dấu [] không có trong nguyên văn của Thánh Kinh, đó là chú thích của người dịch.

Những sách nào đã được hiệu đính hoàn toàn sẽ được đăng tại đây: <https://christ.thanhkinhvietngu.net/>.